

УДК 342.924

DOI <https://doi.org/10.32847/ln.2020.11.43>

Білошицька Н.М.

аспірант

Заклад вищої освіти «Міжнародний університет бізнесу і права»

СУЧАСНІ ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ СТРАТЕГІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Постановка проблеми. Поняття, природа та інструменти стратегічного адміністрування на сьогодні не досліджені та не пояснені належним чином, не отримали деталізованого опрацювання, опису та пояснення з позицій теорії державного управління та науки адміністративного права. При цьому без належної юридичної концептуалізації та прикладної юридизації стратегічного планування в державному управлінні якість цього інструменту, переважно розуміється і інтерпретується сьогодні з позицій економіки, управління підприємством тощо, але не з правових позицій. Стратегічне планування (як один з інструментів державного управління) на сьогодні в Україні недостатньо законодавчо врегульоване, адміністративно-правове забезпечення стратегічного планування володіє цілим рядом недоліків, містячи переважно вимоги здійснювати таке планування в рамках державного будівництва та державного управління, не вибудовуючи належну інструментально-логістичну платформу систематичного багатовекторного і комплексного «стратегування» в державному управлінні, наслідком чого є численні системні збої і частково систематична безрезультативність у виконанні ряду вже прийнятих документів стратегічного планування в Україні. Численні дефекти забезпечення і виконання бюджетних видаткових вимог, відображені, зокрема, в оцінках з боку вищих посадових осіб і документах Рахункової палати України, нецільові витрати бюджетних коштів на досить великі суми, інші сучасні проблеми та недоліки державного управління в Україні (проблема неналежного державного управління –

«bad governance») значною мірою зумовлені системними недоліками стратегічного планування в державному управлінні. Загострення міжнародної конкуренції практично по всіх галузях суспільних відносин (економіці, геополітиці, енергетиці, сфері водних ресурсів) актуалізує розуміння того, що грамотне і ефективно стратегічне планування стає заставою, детермінантою виживання державності, належної конкурентоспроможності та суверенітету держави, зміни модусу державного управління на модель «розумної держави» («smart state») і «розумного державного управління» («smart public administration»). В сучасній політико-правовій ситуації, питання вибору стратегічних цілей розвитку України і відповідного розвитку системи державного управління стоїть найбільш гостро. Все вищезазначене і зумовило актуальність даної статті.

Огляд останніх досліджень і публікацій. Загальнопонятійні аспекти, інструментарії, принципи та інші особливості стратегічного планування знаходили своє відображення у працях вітчизняних та зарубіжних вчених. Зокрема вивченням проблематики стратегічного планування займалися: Д. Брайсон, А. Скотт, Р. Янг, А. Матей, Т. Догару, Д. Мальтес, К. Сімерсон, Р. Грюніг, Р. Кюн, Л. Гудстейн, Т. Нолан, Дж. Пфайфер, А. Квік, Н. Бак, Т. Пойстер, А. Жираду, К. Макларні, М. Пучек, Д. Шпачек, І. Нартиса, Р. Путанс, О. Берданова, В. Вакуленко, В. Горбулін, В. Данн, Т. Лозинська, Т. Муравська, Н. Сментина, та ін. Разом з тим, названа тематична область виявилася недостатньо науково опрацьованою з точки зору саме адміністратив-

но-правової науки, в адміністративно-правовій проекції.

Формулювання завдання дослідження.

Метою статті є обґрунтування сучасних правових механізмів стратегічного адміністрування в системі державного управління.

Виклад основного матеріалу. Останнім часом процес управління в багатьох сферах суспільного життя, особливо в економічній, соціальній і технологічній областях, набуває стратегічного характеру, що обумовлює необхідність розширення горизонту прогнозування і планування, підвищення збалансованості планованих заходів з організаційно-ресурсних можливостей. Для вирішення завдань модернізації пріоритетними є довгострокові орієнтири, що дозволяють знизити ризики при прийнятті інвестиційних рішень.

Історія стратегічного планування в незалежній Україні почалась у 1994 році із послання Президента України Леоніда Кучми до Верховної Ради. Нечіткість ролі та місця послання в системі стратегічного державного управління змусила президента видати Указ «Про щорічні послання Президента України до Верховної Ради України», який набув чинності 9 квітня 1997 р. Згідно з вищевказаним Указом, щорічні послання Президента до Верховної Ради є офіційними документами глави держави, у яких визначаються найважливіші напрями економічного, політичного і соціального розвитку, передбачаються заходи щодо неухильного забезпечення прав і свобод людини та громадянина, вдосконалення нормативних механізмів регулювання суспільних відносин [7].

Це були тільки перші кроки на довгому шляху розвитку стратегічного планування в Україні. Доволі швидко стало зрозуміло, що таких щорічних президентських звернень не достатньо для того, щоб спрямовувати рух цілої країни – потрібно було створити більш деталізовані документи та залучати до процесу планування всіх ключових гравців – Верховну Раду та Кабінет Міністрів. Проте і цього виявилось недостатньо [4].

Яскравим прикладом випадку, коли найкращі стратегічні документи не виконуються через відсутність системи стратегічного планування та залучення громадськості можна визнати Стратегію економічного та соціального розвитку України на 2004-2015 роки «Шляхом європейської інтеграції». У цьому документі було задекларовано та визначено основні стратегічні пріоритети, серед яких: створення передумов для набуття Україною членства в Європейському Союзі, забезпечення сталого економічного розвитку, утвердження інноваційної моделі розвитку, соціальна переорієнтація економіки. Однак, стратегія не спрацювала – влада продовжувала вирішувати державні питання «по-старинці», без огляду на довгострокову перспективу і по-суті, лише прикриваючись цілями Стратегії. Відсутність чіткої візії розвитку країни і шляхів її досягнення, переконаність в можливості завжди змінити вектор руху (від Заходу до Сходу) фактично і призвели до краху влади у 2013 році. Адже саме рішення про призупинення процесу підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом призвело до Революції Гідності, яка переросла у відкрите силове протистояння [2].

Після Революції Гідності влада зробила певні висновки з невдач попередників, і бажючи бути більш послідовною – зробила однозначну ставку на Європейський Союз, закріпивши своє рішення підписанням Угоди про асоціацію та декларацією нового стратегічного документу – Стратегії сталого розвитку «Україна-2020». Документ був створений орієнтуючись на європейські взірці, зокрема на стратегію «Європа – 2020», по своїй суті став найважливішим стратегічним документом країни. «Україна-2020» повинна була стати програмою проведення загальнонаціональних реформ (загалом у документі згадується про 62 реформи), дороговказом для місцевої влади, що обґрунтовувала б свої регіональні стратегічні плани спираючись на загальнодержавну стратегію. А для громадянського

суспільства служила б маркером, за яким можна оцінювати ефективність влади [3].

Стратегія дуже стисло вказує основні вектори розвитку України, перелічує усі реформи та програми, реалізація яких повинна бути завершена до 2020 року. В Стратегії також вказано 25 показників, за якими оцінюють хід виконання реформ, наприклад: рівень корупції, рівень довіри до поліції, кількість іноземних інвестицій чи навіть кількість медалей здобутих українськими спортсменами на Олімпійських іграх [4].

На жаль, значна кількість показників «розмиває» Стратегію. Замість концентрації сил на найважливіших напрямках, влада знову повернулася до старої моделі «усюди потрошки» (бо завдяки невідомим обставинам, усі показники повинні покращуватися – менше корупції, більше медалей). Такий підхід фактично заперечує саму суть реформ і, на превеликий жаль, з цього становища Україна не може вибратися з часу проголошення незалежності. До прикладу, у загальноєвропейській стратегії «Європа-2020» таких індикаторів всього 5 і вони ясно скеровують європейців до однієї цілі запланованої на десятиліття, а саме – розвитку Людини, людського капіталу [3].

Проте «розмитість», не єдина проблема «України-2020», адже фактично всі 25 індикаторів, вказані у Стратегії були значно завищеними і досягнення їх до 2020 року не спралилося.

У 2014 році нова влада дуже активно просувала «Україну-2020» як панацею від усіх суспільних негараздів, проте багато експертів справедливо критикували Стратегію за брак обґрунтування і популізм. В результаті – Стратегію вирішено було «замести під килим», і через рік про неї вже воліли не згадувати [1]. Виникає питання – чи взагалі є сенс в такій стратегії?

Вважаємо, що так. Адже, незважаючи на те, що замість ґрунтовно продуманого і прописаного концепту соціально-економічного розвитку, ми отримали список формальних і в міру фантастичних цілей, проте вперше на

рівні офіційних документів говорилося про те, чого так бракувало молодій українській державі, а саме відповіді на запитання «куди ми йдемо?», «які завдання стоять перед владою і суспільством?».

«Україна – 2020», незважаючи на свої недоліки, стала передовою спробою торкнутися непростой теми національних цінностей та ідей. Якщо Стратегія «Україна-2020» стала орієнтиром для пріоритетів розвитку країни, то конкретним документом для впровадження цих пріоритетів стала Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року (ДСРР-2020). Цей документ з'явився також уже після перемоги Революції Гідності – 6 серпня 2014 року, коли новій владі в стислі строки потрібно було змінити вектор розвитку країни на європейський і сформулювати нові завдання для українського суспільства, переосмислити розвиток регіонів в контексті проведення реформи децентралізації та врахувати ряд нових проблем, що виникли в наслідок конфлікту на Донбасі та анексії Криму [3].

У 2014 рік Україна ввійшла формально дуже централізованою, зі слабким місцевим самоврядуванням та посиленням міжрегіональних відмінностей. Жорстка вертикаль виконавчої влади в особі місцевих державних адміністрацій була політичною вертикаллю, а голови адміністрацій представляли радше інтереси регіональних еліт, а не пересічних громадян та держави. Однак, саме у 2014 році уряд здійснив кроки, які в умовах війни можуть здатися алогічними і небезпечними для існування самої держави – оголосив про проведення широкої децентралізації влади та формування нової державної регіональної політики, базованої на європейських традиціях і партнерстві у регіональному розвитку між державою, регіонами та громадами. І виразником цих змін в суспільстві стала ДСРР-2020 – фундаментальний документ, який на жаль не зайняв ключового місця в ієрархії стратегічних документів України і про нього рідко згадували, плануючи нові

реформи та здійснювали лише формальні посилання при підготовці місцевих стратегій. Але, слід зазначити, що саме в цьому документі вперше зазвучала європейська ідея – розвиток та єдність, орієнтовані на Людину. А простіше – підвищення рівня життя населення, незалежно від місця проживання людини, на основі розвитку регіонів та соціальної та економічної єдності держави [5].

Одночасно, нове дихання отримав і тісно пов'язаний з ДСРР-2020, Державний фонд регіонального розвитку (ДФРР), замисел якого полягає в розподілі коштів суто на регіональний розвиток та досягнення цілей вказаних у ДСРР-2020. ДФРР запроваджувався, як механізм протистояння таким явищам як «лобізм» та «корупція» при розподілі коштів з державного бюджету на регіональний розвиток, як спосіб фінансування проєктів регіонального розвитку, що відповідають регіональним стратегіям розвитку і дають змогу досягати визначених у стратегіях операційних та стратегічних цілей. Проте, якщо за часів президента Януковича – кошти розподілялись непрозоро і м'яко кажучи несправедливо (наприклад, у 2012 році дві області-фаворити отримали з ДФРР більше, ніж решта регіонів України разом узяті, а деякі області не отримали взагалі нічого), то у 2015 році після внесення низки поправок до законодавства – кошти почали розподілятися між регіонами на розрахунковій основі (враховуючи кількість населення та ВВП області). На жаль, доводиться констатувати, що незважаючи на недавні удосконалення, процес розподілу коштів ДФРР продовжує відбуватися недостатньо прозоро – тільки тепер такий розподіл відбувається в обласному центрі, а не в Києві [6].

Іншою проблемою ДФРР став факт, що області виявились не готовими до подання стратегічних проєктів. Більшість проєктів, які подаються на фінансування з ДФРР є досить дрібними, які не впливають із стратегії розвитку області і навряд чи мають вплив на зростання регіону. Наприклад, на

сайті Мінрегіону можна побачити типовий проєкту «регіонального розвитку»: 005567-3К 2016-2016 «Капітальний ремонт ділянки вулиці від буд. № 128 до буд. № 255 в с. Сусково» [9].

Окремо потрібно згадати про модернізацію стратегічного галузевого планування. Варто відзначити, що кількість галузевих стратегій в останні роки невинно зростає – центральні органи виконавчої влади значно активізувалися. Такі стратегії повинні орієнтуватися на загальнонаціональні стратегії і деталізувати перспективи розвитку окремих найважливіших сфер діяльності держави – охорона здоров'я, оборонно-промисловий комплекс, сільське господарство тощо. Проте і тут виникають ускладнення, адже незважаючи на певні успіхи (деякі галузі розробили і почали користуватися новими і цілком якісними стратегіями), більшість галузей не поспішають і продовжують жити «власним життям».

У будь-якому випадку, за останні п'ять років ми спостерігаємо позитивні зміни в підході до стратегічного планування: влада приділяє все більше уваги змісту стратегії і більш відповідально відноситься до її виконання. Прикладом може послужити проєкт стратегії «Україна – 2030», що став значимим кроком покращення попереднього аналогу. Вектор розвитку України залишено той самий – інтеграція в Європейський Союз. «Україна – 2030» виглядає набагато більш проробленою і реалістичною – замість переліку реформ тепер присутні чіткі стратегічні цілі, описано як саме буде впроваджуватися стратегія, як буде відбуватися моніторинг, а індикатори – відштовхуються від реального стану речей і реалістичні до виконання. Проєкт стратегії «Україна-2030» враховує також оновлену стратегію сталого розвитку ЄС «Європа – 2030» та Цілі Сталого Розвитку 2030 [2].

Слід визнати, що без соціально-економічної стратегії розвитку на довгострокову перспективу важко виживати в умовах постійних криз, відповідати на виклики часу в постійно

мінливому світі. В Україні є досвід розробки концептуальних основ стратегічних програм, але вони багато в чому не повною мірою відповідають сучасним реаліям та мають слабкі механізми реалізації, як вказувалося вище. Можна і потрібно розробляти стратегічні програми соціально-економічного розвитку України з найбільш важливих аспектів розвитку до 2030, 2040, 2050 рр. [8].

Якщо стратегічне управління являє собою процес формування стратегії, її реалізації та контролю відповідності досягнутих результатів запланованим цілям, то стратегічне планування є діяльність з розробки стратегії та її конкретизації у вигляді стратегічного плану, тобто стратегічне планування є найважливішою складовою стратегічного адміністрування [5].

У зв'язку з актуалізацією проблеми стратегічного планування виникла необхідність у підборі таких управлінських інструментів, які дозволили б розширити період прогнозування і планування, визначити послідовність розробки документів, періодичність їх складання і коригування, забезпечити взаємозв'язок різних документів стратегічного планування за цілями і пріоритетами. Це було обумовлено і тим, що багато документів, які є основою стратегічного адміністрування, не були взаємопов'язані за завданнями, цілями і пріоритетами, мали місце протиріччя між стратегічними документами, прийнятими на державному і регіональному рівнях. Слабо були пов'язані між собою нормативні акти у сфері державного прогнозування та планування. Не можна не згадати і про необхідність взаємного впорядкування термінів підготовки документів стратегічного управління і заходів бюджетної політики, узгодження управлінських проєктів у сферах енергетики, транспорту і демографії, що вимагають значних витрат ресурсів (природних, матеріальних, фінансових, організаційних і т.д.), націлювання регіонів на забезпечення довгострокових інтересів країни, позначення довгострокових орієнтирів для розвитку виробничої та соціальної інфраструктури, енергетичної та

мінерально-сировинної бази, ринку робочої сили, науки і технологій. Слід наголосити, що на державному і регіональному рівнях прийнято значне число стратегічних документів (концепції, стратегії, програми тощо), які не скоординовані, а іноді і конфліктують між собою [6].

Таким чином, до недавнього часу була відсутня раціональна діяльність, спрямована на формування системи стратегічного планування та її законодавчих основ на державному і регіональному рівнях, що ускладнювало процес прийняття узгоджених рішень, послаблювало можливості з координації дій органів управління всіх рівнів, знижувало ефективність державної соціально-економічної політики і заходів забезпечення національної безпеки.

Напрямки вирішення сформованих проблем. Для цілеспрямованого вирішення перерахованих вище завдань необхідно було створити цілісний механізм стратегічного планування, який покликаний забезпечити реалізацію довгострокових цілей розвитку економіки, сприяти оцінці характеру загроз, можливостей і перспектив розвитку економіки, знизити ризики при прийнятті довгострокових інвестиційних рішень.

Система стратегічного планування в галузі соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки держави повинна являти собою впорядкований набір відповідних інструментів організаційно-правового характеру. Для її формування має бути нарешті прийнятий спеціалізований закон про стратегічне планування в Україні, покликаний об'єднати наявні стратегічні управлінські рішення в єдиний механізм [3]. Проєкти даного закону вже неодноразово подавалися на розгляд ВРУ, але кінцевого результату так і не було одержано. Основною ідеєю зазначеного закону, на нашу думку має стати створення правової основи для розробки, формування та функціонування системи стратегічного планування в області забезпечення соціально-економічного розвитку і національної безпеки України. Такий закон має визначати основи

стратегічного планування в Україні, законодавчо закріплювати повноваження, функції органів державної влади, органів місцевого самоврядування та порядок їх взаємодії з громадськими, науковими та іншими організаціями в сфері стратегічного планування. У ньому також має знайти відображення зміст основних понять, використовуваних у сфері здійснення стратегічного планування [6].

Система стратегічного планування являє собою механізм забезпечення узгодженого взаємодії учасників цього процесу на основі принципів стратегічного планування при розробці і реалізації документів стратегічного планування, а також при здійсненні моніторингу і контролю реалізації цих документів в рамках цілепокладання, прогнозування, планування і програмування з використанням нормативно-правового, інформаційного, науково-методичного, фінансового та іншого ресурсного забезпечення.

До розробки документів стратегічного планування необхідно залучати об'єднання профспілок і роботодавців, громадські, наукові та інші організації (відповідно до законодавства про державну, комерційну, службову та іншу охоронювану законом таємницю).

В якості основних цілей створення системи стратегічного планування можна вказати на визначення оптимальної траєкторії переходу від сформованої ситуації в сфері соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки країни до бажаного стану, концентрацію адміністративних, фінансових, організаційних, інформаційних, кадрових та інших ресурсів для досягнення встановлених цілей, консолідацію зусиль держави, органів публічної влади, корпорацій і структур громадянського суспільства для досягнення цілей соціально-економічного розвитку і забезпечення національної безпеки України.

Вживані дії приведуть до створення умов для досягнення цілей соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки України відповідно до перспективних пріоритетів державної політики, підвищення

ефективності використання наявних ресурсів для досягнення поставлених цілей, збільшення прозорості та ефективності діяльності органів публічної влади, підвищення виконавської дисципліни на основі використання об'єктивних критеріїв оцінки діяльності учасників стратегічного планування.

Розробка і прийняття закону «про державне стратегічне планування в Україні» стане істотним кроком у формуванні системи стратегічного управління в Україні. Зокрема це сприятиме впровадженню системи моніторингу реалізації стратегічного планування, головними завданнями якого є оцінка результативності та розробка пропозицій щодо підвищення ефективності стратегічного планування. Нормативний акт стане основою цілісної системи стратегічного планування в Україні.

Сьогодні при створенні системи планування в Україні представляється доцільним використовувати накопичений світовий досвід регулювання ринкової економіки. Поряд з ринковими регуляторами в зарубіжних державах застосовується система державного регулювання економіки, що включає централізоване прогнозування, планування та програмування соціально-економічних процесів. У багатьох країнах планування передбачається в рамках найважливіших конституційно-правових інститутів, в окремих державах діють закони про планування. У всіх розвинутих державах функціонує система органів, що здійснюють різні види прогнозування і планування [12; 13; 15].

Пропоновані підходи до формування системи стратегічного планування базуються на досвіді вітчизняної та світової практики, включають ефективні інструменти стратегічного планування. При цьому слід також враховувати досвід, сформовану практику і специфіку роботи, що проводиться органами державної та місцевої влади в області стратегічного планування.

Якісна підготовка органами місцевої влади стратегічних документів стане можливою

після розробки і прийняття відповідних нормативних правових актів у зв'язку з прийняттям ЗУ «Про державне стратегічне планування в Україні».

У встановлені терміни повинні бути приведені у відповідність з зазначеним законом нормативні правові акти України у сфері стратегічного планування, створений державний реєстр документів стратегічного планування, здійснено інформаційне забезпечення стратегічного планування.

Висновки: В якості основних цілей створення системи стратегічного планування можна вказати на визначення оптимальної траєкторії переходу від сформованої ситуації в сфері соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки країни до бажаного стану, концентрацію адміністративних, фінансових, організаційних, інформаційних, кадрових та інших ресурсів для досягнення встановлених цілей, консолідацію зусиль держави, органів публічної влади, корпорацій і структур громадянського суспільства для досягнення цілей соціально-економічного розвитку і забезпечення національної безпеки України.

Розробка і прийняття закону «Про державне стратегічне планування в Україні» стане істотним кроком у формуванні сис-

теми стратегічного управління в Україні. Зокрема це сприятиме впровадженню системи моніторингу реалізації стратегічного планування, головними завданнями якого є оцінка результативності та розробка пропозицій щодо підвищення ефективності стратегічного планування. Нормативний акт стане основою цілісної системи стратегічного планування в Україні. Вживані дії приведуть до створення умов для досягнення цілей соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки України відповідно до перспективних пріоритетів державної політики, підвищення ефективності використання наявних ресурсів для досягнення поставлених цілей, збільшення прозорості та ефективності діяльності органів публічної влади, підвищення виконавської дисципліни на основі використання об'єктивних критеріїв оцінки діяльності учасників стратегічного планування. Вищевказані завдання, а також ряд інших завдань повинні бути вирішені для повноцінного формування в Україні високоефективної системи стратегічного планування, яка стане надійною основою забезпечення цілеспрямованого соціально-економічного розвитку держави, підвищення якості життя населення і забезпечення безпеки країни.

Анотація

У статті здійснено обґрунтування сучасних правових механізмів стратегічного адміністрування в системі державного управління. Доведено, що без соціально-економічної стратегії розвитку на довгострокову перспективу важко виживати в умовах постійних криз, відповідати на виклики часу в постійно мінливому світі, в Україні є досвід розробки концептуальних основ стратегічних програм, але вони багато в чому не повною мірою відповідають сучасним реаліям та мають слабкі механізми реалізації. Виділено основні цілі створення системи стратегічного планування серед яких: визначення оптимальної траєкторії переходу від сформованої ситуації в сфері соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки країни до бажаного стану; концентрація адміністративних, фінансових, організаційних, інформаційних, кадрових та інших ресурсів для досягнення встановлених цілей; консолідація зусиль держави, органів публічної влади, корпорацій і структур громадянського суспільства для досягнення цілей соціально-економічного розвитку і забезпечення національної безпеки України. Обґрунтовано, що розробка і прийняття закону «Про державне стратегічне планування в Україні» стане істотним кроком у формуванні системи стратегічного управління в Україні. Зокрема це сприятиме впровадженню системи моніторингу реалізації стратегічного планування, головними завданнями якого є оцінка результативності та розробка пропозицій щодо підвищення

ефективності стратегічного планування. Прогнозовано, що вживані дії приведуть до створення умов для досягнення цілей соціально-економічного розвитку та забезпечення національної безпеки України відповідно до перспективних пріоритетів державної політики, підвищення ефективності використання наявних ресурсів для досягнення поставлених цілей, збільшення прозорості та ефективності діяльності органів публічної влади, підвищення виконавської дисципліни на основі використання об'єктивних критеріїв оцінки діяльності учасників стратегічного планування.

Ключові слова: адміністративно правове регулювання, нормативно-правовий акт, стратегічне планування, громадянське суспільство, законодавство, стратегічне прогнозування, адміністративні норми.

Biloshytska N.M. Modern legal mechanisms of strategic administration

Summary

The article substantiates modern legal mechanisms of strategic administration in the public administration system. It is proved that without a socio-economic development strategy for the long term, it is difficult to survive in conditions of constant crises, to meet the challenges of the time in a constantly changing world. Ukraine has experience in developing the conceptual foundations of strategic programs, but they largely do not fully correspond to modern realities and have weak implementation mechanisms. The main goals of creating a strategic planning system are highlighted, including: determining the optimal trajectory of transition from the current situation in the field of socio-economic development and ensuring national security of the country to the desired state; concentration of administrative, financial, organizational, information, personnel and other resources to achieve the established goals; consolidation of efforts of the state, Public Authorities, Corporations and civil society structures to achieve the goals of socio-economic development and ensuring national security of Ukraine. It is proved that the development and adoption of the law "state strategic planning in Ukraine" will be a significant step in the formation of the strategic management system in Ukraine. In particular, this will contribute to the introduction of a system for monitoring the implementation of strategic planning, the main tasks of which are to assess the effectiveness and develop proposals for improving the effectiveness of strategic planning. It is predicted that the actions taken will lead to the creation of conditions for achieving the goals of socio-economic development and ensuring national security of Ukraine in accordance with the long-term priorities of state policy, improving the efficiency of using available resources to achieve the goals, increasing transparency and efficiency of public authorities, improving performance discipline based on the use of objective criteria for evaluating the activities of strategic planning participants.

Key words: administrative and legal regulation, regulatory act, strategic planning, civil society, legislation, strategic forecasting, administrative norms.

Список використаних джерел:

1. Брайсон Дж. Стратегічне планування для державних та неприбуткових організацій / пер. з англ. А. Кам'янець. Львів : Літопис, 2004. 352 с.
2. Вакуленко В. М., Мамонова В. В., Шаров Ю. П. Стратегічне планування на місцевому та регіональному рівнях: навч. посібник. Ужгород : Патент, 2004. 198 с.
3. Дробенко Г. О., Брусак Р. Л., Свірський Ю. І. Стратегічне планування розвитку територіальних громад. Львів : Сполом, 2001. 118 с.
4. Запровадження стратегічного планування в Україні: збірка документів і матеріалів / Укл. В.Тертичка. Київ : Центр досліджень адміністративної реформи НАДУ, 2004. 401 с.

5. Мінцберг Г. Зліт та падіння стратегічного планування. Київ : Вид-во Олексія Капусти, 2008. 389 с.
6. Нудельман В., Санжаровський І. Розробка Стратегії розвитку територіальної громади: загальні засади методики / Київ. Центр Ін-ту Схід-Захід. Київ : Вид-во «Дата Банк Україна», 2002. 232 с.
7. Розробка та реалізація Стратегій розвитку територіальних громад: вітчизняний досвід / за ред. С. Максименка та ін. Київ : Вид-во «Дата Банк Україна», 2002. 232 с.
8. Стратегії розвитку України: теорії і практика/ за заг. ред. О. С. Власюка. Київ : НІСД, 2002. 864 с.
9. Тертичка В. Планування як стратегічний ресурс аналізу державної політики. *Вісн. Нац. академії держ. управління при Президентові України*. 2004. № 1. С. 47-56.
10. Сазонов В. Е. Государственно-частное партнёрство: гражданско-правовые, административно-правовые и финансово-правовые аспекты / Кафедра административного и финансового права РУДН. Москва, 2012. 492 с.
11. DiNapoli T. P. Local government management guide: strategic planning. *Office of The New York State Comptroller (Division of Local Government and School Accountability)*. 2003. P. 13-14.
12. Inomata T. Strategic Planning in The United Nations System *Joint Inspection Unit, United Nations*. Geneva : United Nations, 2012. XI. P. 4.
13. Bryson J. M. Strategic planning for public and nonprofit organizations: A Guide to Strengthening and Sustaining Organizational Achievement Third Edition. San Francisco : John Wiley & Sons, 2004. XXVI. 430 p.
14. Milanovic M. Strategic Planning Manual Sarajevo : The United Nations Development Programme (UNDP) in Bosnia and Herzegovina, 2010. 51 p.
15. Newman W. Administrative Action: The Techniques of State Strategic planning. NJ: Englewood Cliffs, 2013. 2nd ed., 356 p.